

påholdende til de ødsle nationer, fra dem, der prøver på at overholde lovgivningen til dem, der bruger svig og svindel.

Det er sådan, befolkningerne ser det, og så længe regeringen og flertallet her ikke vil prøve at tage det en smule alvorligt og se på, hvordan vi kan få forenklet det hele, hvordan vi kan få folk til at genvinde respekten for deres arbejde, så går det galt.

Så har vi skrevet noget om nærhedsprincippet, også kaldet subsidiaritetsprincippet. Det er altså vigtigt, at den danske regering på nuværende tidspunkt begynder at give en forklaring på det ord, som næsten ingen kan udtale. Det er selvfølgelig meget morsomt, at vi har sat et ord ind i Maastricht-Traktaten som subsidiaritetsprincippet, som der er så få, der kan udtale, og så mange, der kløjes i. Men det er ikke morsomt længere, når regeringen også kløjes i det, når den forklarer, hvad det betyder.

Og den forklaring, som er skrevet i punkt 4 i vores motiverede dagsorden, er en af de mange forklaringer, vi fik i det daværende Markedsudvalg, da vi bad om en forklaring på, hvad subsidiaritetsprincippet betyder. Det var nemlig, at intet skulle gøres på EU-plan, som lige så godt kunne gøres på nationalt plan, eller at det skulle gøres på nationalt plan, hvis ikke det kunne blive gjort endnu bedre på EU-plan.

Jamen, det er jo ikke det, som regeringen lægger op til. Det er jo ikke det, som Kommissionen arbejder ud fra for øjeblikket. De prøver på at krybe uden om, de prøver på at sige: Kunne vi ikke godt, og det kunne da sikkert være en udmærket måde, og så er vi fri for at tage debatten i de nationale parlamenter, og hvad ved jeg. Der er områder, helt afgjort, hvor EU vil være den sunde fornuft til at lægge de forskellige politikker. Og her er et af dem miljøet.

Næh, der er sandelig også mange andre områder, hvor EU er gået alt, alt for langt, og et af områderne er det, som Socialdemokratiet og SF altid elsker at tage frem, nemlig arbejdsmarkeds- og socialpolitik. Jamen hvad er det for noget at tro, at det ikke kan gøres lige så godt på nationalt plan? Jeg vil vove den påstand, at vi gør det betydelig bedre på nationalt plan, end vi kan i det fælles sammensurium, som EU bliver, når der skal tales arbejdsmarkeds- og socialpolitik.

Den sidste del har jeg pindet ud, fordi jeg ved, det er det, vi skal diskutere. Der vil være stor debat om det i lang tid, og det er jo også et af hovedemnerne i regeringskonferencen. Det er

en eventuel oprettelse af en forsvarsdimension i EU, så man kan tage Vestunionen og lægge over i EU, så man får en forsvarsdimension. Det er med andre ord et EU-militærkorps, og er det det, regeringen ønsker? Ønsker regeringen virkelig at have mulighed for at sige: Vi laver et EU-militærkorps efter afslutningen af den næste regeringskonference, hvilken by den end bliver opkaldt efter?

Jeg tror ikke, regeringen vil få held til at køre det igennem ude i befolkningen, og jeg er ret overbevist om, at der vil være mange andre nationer, som vil sige: Nu er EU gået for langt! Det er jo, som om der er nogle, der har glemt, at det ikke er de samme lande, der er medlemmer af NATO og EU. Der er lande, som ikke er medlemmer af EU, som er gode medlemmer af NATO, og der er gode medlemmer af EU, som ikke er medlemmer af NATO. Derfor vil det være ødelæggende for forsvarssamarbejdet mellem NATO-landene, og Fremskridtspartiet er stærk modstander af det og vil kæmpe imod med brask og bram.

Det samme er tilfældet med EU-politikorpset. Jeg forstår ikke, at regeringen ikke kan sige: Fint, vi skriver det ind i vores kompromis – eller hvad nu regeringen ønsker at kalde det – at vi ikke vil gå med til et EU-politikorps. Men nej, så direkte er der faktisk intet tilbage i regeringens udspil.

Dermed har jeg også sagt, at regeringens udspil til regeringskonferencen kan Fremskridtspartiet ikke stemme for. Men vi har jo også fremsat vores eget forslag om motiveret dagsorden.

Keld Albrechtsen (EL):

Udvidelsen af EU mod øst bliver ofte præsenteret som det store perspektiv ved regeringskonferencen, men det kan nok være nyttigt at kigge på en række kendsgerninger om, hvad det egentlig er, regeringskonferencen skal handle om.

Hvis vi ser på det udspil, den såkaldte Refleksionsgruppe har udarbejdet, peger den på, at man skal give Unionen en større kapacitet til udadvendt aktion. Når det er den fælles udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik, man taler om, skal man altså gøre Unionen mere relevant for borgerne, man skal få den til at arbejde bedre, og så skal man arbejde for udvidelsen.

Udvidelsen nævnes af Refleksionsgruppen, men det er så sandelig andre ting, der indtager